പ്രതിഭയുടെ ജ്വാലാഗ്നി

എം കൃഷ്ണൻ നായർ

പ്രതിഭയുടെ ജ്വാലാഗ്നി

എം കൃഷ്ണൻ നായർ
(മലയാളം: നിരൂപണം)

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Flower Still Life with a Timepiece, a painting by Willem van Aelst (1627–1683). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

പ്രതിഭയുടെ ജ്വാലാഗ്നി

പർലാഗർക്വിസ്റ്റ്

1951-ലെ സാഹിത്യത്തിനുള്ള നോബൽ സമ്മാനം പർലാഗർക്വിസ്റ്റ് എന്ന സ്വീഡിഷ് നോവലിസ്റ്റിനാണ് നൽകപ്പെട്ടത്. (Par Lager kvist 1891–1974). സാഹിത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ വികാസത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സംഭാവനകളെ സാകല്യാവസ്ഥയിൽ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടാണ് നോബൽ സമ്മാനം കൊടുക്കുക. ചിലപ്പോൾ ഒറ്റ കൃതിയുടെ നിരതിശയസൗന്ദര്യം കണ്ട് അത് നൽകാറുണ്ട്. തോമസ് മന്നിന്റെ 'ബുഡൻ ബ്രോക്ക്സ്' എന്ന നോവലിനായിരുന്നു സമ്മാനം. കനൂട്ട് ഹാംസൂൺ എന്ന നോർവീജിയൻ നോവലിസ്റ്റിന് ആ സമ്മാനം കിട്ടിയത് 'ഗ്രോത്ത് ഓഫ് ദി സോയിൽ' എന്ന നോവൽ രചിച്ചതിനാണ്. 'ബറബസ്' എന്ന നോവലിന്റെ കർത്താവെന്ന നിലയിൽ ലാഗർക്വിസ്റ്റ് സമ്മാനിതനായി. ഉത്കൃഷ്ടമായ ഈ നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നു:...

കനൂട്ട് ഹാംസൂൺ

അവരങ്ങനെ കരിശുകളിൽ കിടന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറ്റും ആരെല്ലാം കൂടിനിന്നിരുന്നുവെന്നും ഓരോ ആളിനും അറിയാമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ മേരി, മദ്ദലന മറിയം, കരിശെടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന സൈറീനിലെ സൈമൺ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ശവാവരണം' കൊണ്ട് പുതപ്പിച്ച അരമേത്തിയായിലെ ജോസഫ്. എന്നാൽ ചരിവിന് അല്പം താഴെയായി ഏതാണ്ട് ഒരുവശത്തേക്ക് മാറി, മരിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽ കണ്ണുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പുരുഷൻ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു; ആദ്യത്തെ നിമിഷംതൊട്ട് അവസാനത്തെ നിമിഷംവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണവേദന നോക്കിക്കൊണ്ട്. അയാളുടെ പേര് ബറബസ്. ഈ ഗ്രന്ഥം അയാളെക്കുറിച്ചാണ്.

മുപ്പതു വയസ്സുള്ള ബറബസ് ശക്തൻ. ചുവന്ന താടിയും കറുത്ത തലമുടിയുമുണ്ട് അയാൾക്ക്. പുരികങ്ങളും കറുത്തിരിക്കുന്നു. ഒളിക്കാനെന്നപോലെ അഗാധസ്തിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ. ഒരു കണ്ണിനു താഴെയായി ആഴമേറിയ പാടുണ്ട്. അത് താടിരോമങ്ങളിൽ അദൃശ്യമായിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ ആകാരത്തിന് എന്തു പ്രാധാന്യമിരിക്കുന്നു? ശിക്ഷയിൽനിന്നു മോചനം നേടിയ അയാൾ ഗോൽഗത്തായിൽ എന്തു ചെയ്യുകയാണ്? കരിശിൽക്കിടന്നു പ്രയാസപ്പെട്ട് ശ്വാസം വലിക്കുന്ന ആ മനുഷ്യനെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുറ്റത്തുവച്ചു കണ്ട നിമിഷം തൊട്ട് അദ്ദേഹത്തിലെന്തോ വിചിത്രമായിയുണ്ടെന്ന് ബറബസിന് തോന്നി. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ വേറൊരാളിനെ അയാൾ കണ്ടിട്ടേയില്ല. ഒരുജ്ജ്വല പ്രകാശം അദ്ദേഹത്തിൽ പരിവേഷമിട്ടു നിൽക്കുന്നുവെന്ന് അയാൾ കണ്ടു. അദ്ദേഹം വെറും തടവുകാരനാണെന്നും വധശിക്ഷയ്ക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ടവനാണെന്നും വിശ്വസിക്കാൻ ബറബസിനു കഴിഞ്ഞില്ല. നിരപരാധനാണ് അദ്ദേഹമെന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നുകയായി. ഇരുട്ട് കൂടിയ കരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ട ആളിന്റെ ശബ്ദം ബറബസ് കേട്ടു—എന്റെ ഈശ്വരാ, എന്റെ ഈശ്വരാ അങ്ങ് എന്താണ് എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചത്? ബറബസ് അതുകേട്ട് സ്തംഭിച്ചു. നടുച്ചക്കാണ് ആ അന്ധകാരമുണ്ടായത്. അത് അയാളെ കൂടുതൽ സ്തംഭിപ്പിച്ചു.

ബറബസ് ജറൂസലമിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോൾ അയാൾക്കു മുമ്പു തന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന മുച്ചുണ്ടിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടു. അവളോടുകൂടി അയാൾ മദ്യശാലയിലെത്തി. അവിടെ ബറബസിന്റെ നിചരായ കൂട്ടുകാരുണ്ട്. അവരിൽ ഒരാൾ, സ്ത്രീ—ബറബസിനെ പകരം കരിശിലേറ്റപ്പെട്ട മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. മരിച്ച മനുഷ്യൻ ആരായാലെന്ത്? അയാൾ മരിച്ചല്ലോ എന്ന് വണ്ണം കൂടിയ ഒരു സ്ത്രീ പറഞ്ഞപ്പോൾ ബറബസ് ഞെട്ടുകയായി. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ അങ്ങുമിങ്ങും വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ട്. മിശിഹയായിരുന്നു കരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടതെന്ന് വേറൊരു സ്ത്രീ പറഞ്ഞപ്പോൾ "മിശിഹായോ? ഇല്ല. അദ്ദേഹം മിശിഹയായിരുന്നില്ല." എന്നാണ് ബറബസ് തന്നോടുതന്നെ പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹത്തിന് വൈവിക്യത്വമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് സുഹൃത്തുക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ അയാൾക്ക് ആശ്വാസമായി. എങ്കിലും നടുച്ചക്കുണ്ടായ ആ കൂരിരുട്ട് അവർ കാണാത്തതിൽ അയാൾക്കു വൈഷമ്യം. മുച്ചുണ്ടി മദ്യശാല വിട്ടുപോയി. ക്ലേശം മറക്കാൻ ബറബസ് കണ്ടമാനം കുടിച്ചു.

പിന്നീട് തന്റെ പ്രായമുള്ള ഒരു ചുവന്ന താടിക്കാരനെ ബറബസ് കണ്ടു. അയാളുടെ തലമുടിയും ചുവപ്പുതന്നെ. ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന അയാൾ ബറബസിനോട് പറഞ്ഞു: "അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവരും. തേജസൊക്കെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയും ചെയ്യും. മരിച്ചവരിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കും."

ബറബസ്: മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുകയോ? എന്തൊരസംബന്ധം!

ചുവന്ന താടിക്കാരൻ തന്റെ ആ വിശ്വാസം ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവരുടെ ഇനിയുള്ള സംഭാഷണത്തിന്റെ കുറച്ചുഭാഗമെങ്കിലും വായനക്കാർ കേൾക്കേണ്ടതാണ്:

താടിക്കാരൻ: അത് മഹനീയമായ നിമിഷമായിരിക്കും. ഒരു നൂതനയുഗം ആരംഭിക്കുമെന്നുപോലും അവർ പറയുന്നു. ആഹ്ലാദദായകമായ യുഗം. അപ്പോൾ മനുഷ്യപുത്രൻ സ്വന്തം രാജ്യം ഭരിക്കും.

ബറബസ്: മനുഷ്യപുത്രനോ?

താടിക്കാരൻ: അതേ, അങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹം സ്വയം വിളിച്ചത്.

ബറബസ്: മനുഷ്യപുത്രനോ?

താടിക്കാരൻ: അതേ അദ്ദേഹം അങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നു...അല്ല, എനിക്കതു പറയാൻ വയ്യ.

ബറബസ് അയാളുടെ അടുക്കലേക്കു നീങ്ങിയിരുന്നു.

ബറബസ്: അവർ എന്തു വിശ്വസിക്കുന്നു?

താടിക്കാരൻ: അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു... അദ്ദേഹം ഈശ്വരന്റെ തന്നെ മകനാണെന്ന്.

ബറബസ്: ഈശ്വരന്റെ മകൻ!

മുച്ചുണ്ടിയും ബറബസിനോട് ക്രിസ്തുവിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു. വിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ, മഹാത്ഭുതങ്ങൾ സംഭവിക്കുമെന്ന കാര്യത്തിൽ അവൾ ചുവന്ന താടിക്കാരനെക്കാൾ ഒരു പടികൂടി കടന്നു നിൽക്കുകയാണ്. മരിച്ച ദൈവപുത്രൻ ഏതു സിദ്ധാന്തം പ്രചരിപ്പിച്ചു എന്നാണ് ബറബസിന്റെ ചോദ്യം, പെൺകുട്ടി മറുപടി നല്കി: "അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കു." അവർ പിരിഞ്ഞു. അവളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ബറബസ് വളരെ നേരം നിന്നു.

വിശ്വസിക്കുകയോ? കരിശിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്ന അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെ? വളരെ മുൻപ് ജീവൻ വിട്ടുപോയതാണ് ആ ശരീരം. ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പ് ഇതുവരെയും ഉണ്ടായതുമില്ല. അവരുടെയെല്ലാം ഭാവന മാത്രമാണിത്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ബറബസ് വിചാരിച്ചു. അയാൾ ശവക്കല്ലറയുടെ അടുത്തു പോയിരുന്ന് രാത്രി മുഴുവൻ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല. അടുത്ത ദിവസം കാലത്ത് പ്രവേശനദ്വാരത്തിലെ കല്ല് കാണാതെയായി. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികൾ മൃതദേഹം എടുത്തുകൊണ്ടുപോയിരിക്കുമെന്ന് ബറബസ് വിചാരിച്ചു. പെൺകുട്ടി കരുതിയത് അദ്ദേഹം ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നും.

സ്വന്തം ശക്തി ഉപയോഗിക്കാത്ത മനുഷ്യപുത്രനെക്കുറിച്ച് ബറബസിന് സംശയമുണ്ടായെങ്കിലും അയാൾക്ക് മാനസാന്തരം സംഭവിച്ചു തുടങ്ങി. ജറൂസലമിലെ അധമജീവിതം വെറുത്ത അയാൾ വൈഷയിക ജീവിതം പാടെ വെറുത്തു. ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ച മുച്ചുണ്ടിപ്പെൺകുട്ടിയെ കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലാൻ ദൈവപുത്രന്റെ വിരോധികൾ വിധിച്ചു. വധത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള കഴിയിൽ അവളെ ഇറക്കിനിർത്തി. അന്ധനായ ഒരുത്തനാണ് ആദ്യത്തെ കല്ലെറിഞ്ഞത്. അത് ലക്ഷ്യത്തിൽ കൊണ്ടില്ല. അപ്പോൾ ഒരുത്തൻ മുന്നോട്ടുവന്നു. യൂദനായിരുന്നു

അയാളെന്നതു വ്യക്തം. അന്ധന്റെ കൈക്കുപിടിച്ച് ആ യൂദൻ അയാൾക്കുവേണ്ടി ഉന്നംനോക്കി. കല്ല് അപ്പോഴും ലക്ഷ്യത്തിൽകൊള്ളാതെ പാഞ്ഞു. തുടർന്ന് ഒരുത്തൻ വന്ന് മൂർച്ചയുള്ള കല്ലെടുത്ത് എറിഞ്ഞു. അതോടുകൂടി കല്ലേറുതന്നെ. ബറബസ് മുന്നോട്ടേയ്ക്കുചെന്ന് കഴിയിലേയ്ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ പെൺകുട്ടി ഒന്നോ രണ്ടോ അടി മുന്നോട്ടുവച്ച് വിടർന്ന കൈകളോടുകൂടി—അദ്ദേഹം വന്നു! അദ്ദേഹം വന്നു! ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നു! ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നു! എന്നു പറഞ്ഞ് മറിഞ്ഞു വീഴുന്നതാണ് കണ്ടത്. പെൺകുട്ടി മരിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവളുടെ നേർക്ക് ആദ്യത്തെ കല്ലെറിഞ്ഞ ആളിനെ ബറബസ് കത്തിക്കൊന്നു. ഇരുട്ടുവീണപ്പോൾ അയാൾ കഴിയുടെ അടുത്തെത്തി. അതിലിറങ്ങി കീറിമുറിഞ്ഞ മൃതദേഹമെടുത്തു. അതുംകൊണ്ട് അയാൾ അനേകം മണിക്കൂർ നടക്കുകയായി. ഒടുവിൽ അവളുടെ കഞ്ഞിനെ അടക്കംചെയ്തു ശവക്കുഴിയിൽ ആ മൃതശരീരം കൊണ്ടുവച്ചു. കഞ്ഞ് ബറബസിന് മുച്ചുണ്ടിപ്പെൺകുട്ടിയിൽ ജനിച്ചതായിരുന്നു.

കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞ് ബറബസ് ജറൂസലം വിട്ടുപോയി. തന്റെ പഴയ കൂട്ടുകാരായ തസ്കരസംഘത്തോട് അയാൾ ചേർന്നു. പണ്ട് അതിന്റെ നേതാവിനെ വധിച്ച് പുതിയ നേതാവായിത്തീർന്ന ആളായിരുന്നു ബറബസ്. അങ്ങിനെയാണ് കണ്ണിനുതാഴെ അയാൾക്ക് മുറിവുണ്ടായത്. തസ്കരസംഘത്തോട് ചേരാൻ മാനസാന്തരം വന്ന ബറബസിനു കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്നെയും കുറെക്കാലം അയാൾ അലഞ്ഞു നടന്നു. റോമാക്കാർക്ക് അടിമപ്പണി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ബറബസിനു സഹാക്ക് എന്നൊരു ക്രിസ്ത്യാനി സുഹൃത്തായിത്തീർന്നു. സഹാക്കിനെ റോമാക്കാർ കരിശിൽത്തറച്ചു കൊല്ലുന്ന കാഴ്ച ബറബസിനു കാണേണ്ടതായി വന്നു.

ബറബസ് റോമിലെത്തി. ഒരു ദിവസം റോംനഗരം തീ പിടിക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. ക്രിസ്തു തിരിച്ച് ഭൂമിയിലെത്തിയെന്നും അദ്ദേഹം ശത്രുക്കളായ റോമാക്കാരെ നശിപ്പിക്കുകയാണെന്നും കരുതിയ ബറബസ് ഒരു കൊള്ളിയെടുത്ത് കണ്ടതെല്ലാം അഗ്നിക്കിരയാക്കി. ക്രിസ്ത്യാനികളെയും മിശിഹായെയും താൻ സഹായിക്കുകയാണെന്നാണ് അയാൾ വിചാരിച്ചത്. പക്ഷേ, സീസർ തന്നെയായിരുന്നു തീ വച്ചതെന്ന് ബറബസ് പിന്നീടേ അറിഞ്ഞുള്ളൂ. മറ്റു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കൂടെ ബറബസ് ജയിലിൽ കിടന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളെ കരിശിൽ തറയ്ക്കാൻ കൊണ്ടുപോയി. ബറബസിനെ ഒറ്റയ്ക്കാണ് വധസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയത്. ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം കരിശിൽക്കിടന്നു മരിച്ചു. ബറബസ് മാത്രം മരിക്കാതെ കിടക്കുന്നു. താൻ പേടിച്ചിരുന്ന മരണം വന്നെത്തുന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ബറബസ് അന്ധകാരത്തിലേയ്ക്കു പറഞ്ഞു: "നിനക്കായി ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവ് സമർപ്പിക്കുന്നു." അതോടുകൂടി അയാൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു.

സൂര്യനില്ലാത്ത സ്വീഡനിൽ പ്രചോദനത്തിന്റെ അഗ്നിജ്വാല കണ്ടെത്തിയ കലാകാരനാണ് പർലാഗർ ക്വിസ്റ്റ്. സ്വീഡിഷ് അക്കാഡമിയുടെ സെക്രട്ടറി നോബൽ സമ്മാനം നൽകുന്ന വേളയിൽ പറയുകയുണ്ടായി, സൂര്യനില്ലാത്ത സ്വീഡൻ ഉത്തരധ്രുവത്തോടും അടുത്ത ആ രാജ്യം മാത്രമല്ല, ആദ്ധ്യാത്മികത്വത്തിന്റെ ശോഭ നശിച്ച് താമസപ്രധാനമായിബ്ബവിച്ച രാജ്യംകൂടിയാണ്. 1950-ലാണ് ലാഗർക്വിസ്റ്റ് 'ബറബസ്' പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. 1945-ൽ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം തീർത്തെങ്കിലും അശാന്തിയുടെ കാർമേഘങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. ഭയവും അവിശ്വാസവും ഓരോ മനുഷ്യനെയും ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇത് സ്വീഡനിലെ സ്ഥിതി മാത്രമായിരുന്നില്ല. ലോകമെമ്പാടും അന്ധകാരം. അപ്പോൾ ആസ്തികതയുടെ ആവശ്യകത ഊന്നിപ്പറയേണ്ടതാണെന്നു ലാഗർക്വിസ്റ്റിനു തോന്നി. അതിന്റെ ഫലമാണ് 'ബറബസ്' എന്ന നോവൽ. 'ബറബസി'നു മുൻപ് 1944-ൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ The Dwarf എന്ന നോവലിലും 'ബറബസി'നുശേഷം 1956-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ The Sibyl എന്ന നോവലിലും ഈ ആസ്തികത തന്നെയാണ് ലാഗർ ക്വിസ്റ്റ് പ്രതിപാദനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ആസ്തികത എന്നതിനേക്കാൾ ആസ്തികതയ്ക്കുള്ള അന്വേഷണം എന്നു പറയുന്നതാവും കൂടുതൽ ശരി. കാരണം മനുഷ്യനിൽ അവിശ്വാസവും വിശ്വാസവും സങ്കലനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. അവിശ്വാസമുള്ള അവൻ വിശ്വാസത്തെ എപ്പോഴും തേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവൻ വിശ്വാസത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നുവെന്നുവരാം. പലപ്പോഴും അവിശ്വാസത്തിന്റേയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും സംഘട്ടനത്തോടുംകൂടി തന്നെ ഈ ലോകം വിട്ടു പോകുന്നു. 'ബറബസി'ന്റെ അവസാനം കാണുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാക്യം തന്നെ എടുത്തെഴുതട്ടെ 'When he felt ceate approaching, that which he had always been so afraid of, he said out into the darkness, as though he were speaking to it: To thec I deliver up my soul" നിനക്കായി ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ വിട്ടുതരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനോടാകാം ഈ വാക്യം അല്ലെങ്കിൽ അന്ധകാരത്തോടാവാം. അന്ധകാരത്തോടാണെങ്കിലും അവിശ്വാസത്തോടാണെങ്കിലും ആധ്യാത്മികതയുടെ സൗരഭ്യം ഈ കലാശില്പം പ്രസരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നോവലിന്റെ ഈ സന്നിദ്ധത വിശ്വാസത്തിന്റെ അസന്ദിഗ്ദ്ധസ്വഭാവത്തിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരനെ നയിച്ച് അയാൾക്ക് മാനസികമായ ഔന്നത്യം ജനിപ്പിക്കുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ വിചാരം.

നോവൽ വായിക്കൂ. ഈ സംഘട്ടനം ഏതു സന്ദർഭത്തിലും ദൃശ്യമാകും.

'My god my god why hast thou forsaken me?' എന്ന ദൈവപുത്രന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് ബറബസ് ഞെട്ടുന്നു. യേശുവിന്റെ മാതാവ് നിശബ്ദപ്രതിഷേധം സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ബറബസിനെ നോക്കിയതും അയാളെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നു. ആ അസ്വസ്ഥത മറക്കാനാണ് അയാൾ കുടിച്ചു കുടിച്ച് ലക്കില്ലാത്തവനാകുന്നത്. ശവക്കുഴിയിൽ ചെന്നിരുന്ന് രാത്രി മുഴുവൻ മഹാദ്ഭുതം കാണാൻ യത്നിക്കുന്ന ബറബസ് തികഞ്ഞ അവിശ്വാസിയാണെന്ന് ആരു പറയും? നോവലിൽ വണ്ണം കൂടിയ ഒരു സ്ത്രീ കഥാപാത്രമുണ്ടല്ലോ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവ് ബറബസിനെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് അവൾക്കു തോന്നുന്നു. മുച്ചുണ്ടിപെൺകുട്ടിയുടെ നേർക്ക് ആദ്യത്തെ കല്ലെറിഞ്ഞവനെ കൊല്ലുന്ന ആ തസ്കരപ്രമാണി വിശ്വാസിയല്ലെന്ന് എങ്ങനെ പറയാനാണ്. "നീ നിന്റെ അയൽക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുക" എന്ന് ഉപദേശിച്ച മഹാത്മാവിന്റെ കാലടിപാടുകളെ പിന്തുടർന്നവനാണ് ബറബസ് എന്നതിനും നോവലിൽ തെളിവുകളുണ്ട്. അയാൾ പെൺകുട്ടിയുടെ മൃതദേഹം കൈയിലെടുത്ത് എത്രയെത്ര മണിക്കൂർ നേരമാണ് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞത്. ഇതു സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രചോദനത്താലത്രേ. സംശയമില്ല. തസ്കരസംഘത്തിൽനിന്ന് ഒളിച്ചോടുന്ന ബറബസ് സ്നേഹത്തിന്റെ ദിവ്യസന്ദേശം നൽകിയ യേശുവിന്റെ ശിഷ്യൻ തന്നെ. പക്ഷേ, അടുത്ത 'ഘട്ട'ത്തിൽ അയാൾ അവിശ്വാസത്തിലേക്കു വീഴുന്നു. ക്രിസ്തുവില്ലുള്ള തന്റെ വിശ്വാസം ഒരിക്കലും കൈവെടിയുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ സഹാക്കിനെ റോമാക്കാർ കൊല്ലുകയാണ്. ബറബസാകട്ടെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ വേണ്ടി താൻ വിശ്വാസിയല്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. സഹാക്ക് കരിശിൽ കിടന്ന് പിടച്ചു മരിച്ചപ്പോൾ അത്ഭുതമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ അവിശ്വാസത്തിനു ദൃഢീകരണം സംഭവിക്കുന്നു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അതും മാറുന്നു. റോം നഗരം തീപിടിച്ചപ്പോൾ അതു യേശുഭഗവാന്റെ കോപത്താലാണെന്നു ധരിച്ച ബറബസ് വിശ്വാസിയായി മാറുകയും തന്നാൽ കഴിയുന്നിടത്തോളം പട്ടണം തീവച്ചു നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം സ്നേഹം മാത്രമാണെന്നു പിന്നീടു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ തന്റെ പ്രവൃത്തി നീതിമത്കരിക്കാൻ കഴിയാത്തതാണെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നുന്നു. ഈ സംഘട്ടനവും സന്ദിഗ്ദ്ധതയും കലാപരമായി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു, ലാഗർക്വിസ്റ്റ്. അതുകൊണ്ടാണ് കലാസൗന്ദര്യത്തിനു കിരീടം വയ്ക്കുന്ന അവസാനത്തെ വാക്യം സന്ദിഗ്ദ്ധതകൊണ്ട് നമ്മെ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ അഗാധഹ്രദത്തിലേയ്ക്ക് എറിയുന്നത്.

"ഇരുട്ടിനകത്തേക്ക് അയാൾ പറഞ്ഞു; അതിനോട് സംസാരിക്കുന്ന മട്ടിൽ—നിനക്കായി ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ അർപ്പിക്കുന്നു". Supreme poetic utterance—ശ്രേഷ്ഠമായ കാവ്യഭാഷണമായി ഞാനീ വാക്യത്തെ കരുതുന്നു. ബറബസ് എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ ഈ സംഘട്ടനവും അന്വേഷണവും അയാളുടേതു മാത്രമല്ല. ഏതു മതക്കാരന്റേയും സംഘട്ടനവും അന്വേഷണവുമത്രേ.

□

എം. കൃഷ്ണൻ നായർ

തിരുവനന്തപുരത്ത് വി. കെ. മാധവൻ പിള്ളയുടെയും ശാരദാമ്മയുടെയും മകനായി 1923 മാർച്ച് 3-ന ശ്രീ എം. കൃഷ്ണൻ നായർ ജനിച്ചു. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം തിരുവനന്തപുരം യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളജിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം നേടി. പഠനത്തിനു ശേഷം മലയാള സാഹിത്യാധ്യാപകനായി അദ്ദേഹം പല കലാലയങ്ങളിലും സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളജിൽ നിന്നു മലയാള വിഭാഗം തലവനായി വിരമിച്ചു.

സാഹിത്യവാരഫലം

36 വർഷത്തോളം തുടർച്ചയായി അദ്ദേഹം എഴുതിയ (1969 മുതൽ മരണത്തിനു ഒരാഴ്ച്ച മുൻപു വരെ) സാഹിത്യവാരഫലം ഒരുപക്ഷേ ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ കാലം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സാഹിത്യ പംക്തി ആയിരിക്കും. മലയാളനാട് വാരികയിലാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ പംക്തി എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. മലയാളനാട് നിന്നുപോയതിനു ശേഷം കലാകൗമുദി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലും അതിനു ശേഷം സമകാലിക മലയാളം വാരികയിലും സാഹിത്യ വാരഫലം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ലോകസാഹിത്യത്തിൽ അഗാധമായ അറിവുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം തെക്കേ അമേരിക്ക മുതൽ യൂറോപ്പ് വരെയും, ആഫ്രിക്ക മുതൽ ജപ്പാൻ വരെയുമുള്ള എഴുത്തുകാരെ കേരളത്തിലെ വായനക്കാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി. പാവ്‌ലോ നെരൂദ, മാർക്വേസ്, തോമസ് മാൻ, യസുനാരി കവബാത്ത തുടങ്ങിയ വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരെ മലയാളികളുടെ വായനാമേശയിൽ എത്തിക്കുന്നതിൽ കൃഷ്ണൻ നായരുടെ പങ്കു ചെറുതല്ല.

സൗമ്യസ്വഭാവിയും ശാന്തനും ആതിഥ്യമര്യാദക്കാരനുമായിരുന്ന കൃഷ്ണൻ നായർ സാഹിത്യ വിമർശനത്തിൽ കർശനമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ അവലംബിച്ചു. രചിതാവിന്റെ പേരും പ്രശസ്തിയും അദ്ദേഹത്തിന് പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. കലാപരമായി ഔന്നത്യമുള്ള രചനകൾ മാത്രമാണ് സാഹിത്യമെന്നും മറ്റെല്ലാം വ്യർത്ഥവ്യായാമങ്ങളാണെന്നും അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. സ്വന്തം ലേഖനങ്ങളെപ്പോലും 'സാഹിത്യ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെയും ഏഷണിയുടെയും ഒരു അവിയൽ' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം അനുബന്ധമായി, 'അതുകൊണ്ടാണല്ലൊ, ചുമട്ടുതൊഴിലാളികൾവരെയും 35 വർഷമായി സാഹിത്യ വാരഫലം വായിക്കുന്നത്' എന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്തു. രസകരമായ രചനാശൈലിയും കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന നർമവും മലയാളികളുടെ ജീവിത ശൈലിയെക്കുറിച്ചുള്ള നിശിതവും ഹാസ്യാത്മകവുമായ നിരീക്ഷണങ്ങളും സാഹിത്യ വാരഫലത്തെ വായനക്കാർക്കു പ്രിയങ്കരമാക്കി.

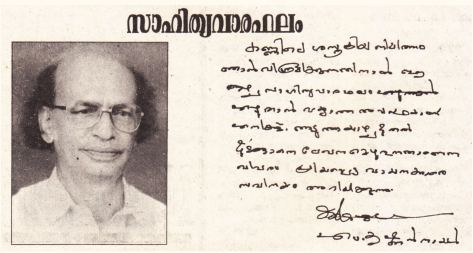
സാഹിത്യവാരഫലം

1995 ജൂൺ 25-ന് കലാകൗമുദി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കത്ത്.

അതിഗഹനമായ വായനയുടെ ഉടമയായിരുന്നു കൃഷ്ണൻ നായർ. ഓട്ടോറിക്ഷാ ഡ്രൈവർമാർ മുതൽ കോളേജ് പ്രൊഫസർമാർ വരെയും നവകവികൾ മുതൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ വരെയും സാഹിത്യവാരഫലത്തിന്റെ പുതിയ ലക്കങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാത്തിരുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മൗലികതയുള്ള എഴുത്തുകാർ ഇല്ലെന്നും ടോൾസ്റ്റോയിയും തോമസ് മാനുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാർ ബഹദൂരം സഞ്ചരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

തിരുവനന്തപുരത്തെ സായാഹ്ന നടത്തക്കാർക്ക് പരിചിതനായിരുന്നു കൃഷ്ണൻ നായർ. ഇന്ത്യൻ കോഫി ഹൌസിലെ പതിവുകാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തെ മോഡേൺ ബുക് സെന്ററിൽ സ്ഥിരം സന്ദർശകനും ഉപയുക്താവുമായിരുന്നു. സാഹിത്യരംഗത്തെ സേവനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു ജി. കെ. ഗോയെങ്ക പുരസ്കാരം ലഭിച്ചു. കേരള യൂണിവേഴ്സിറ്റി ലൈബ്രറി അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾക്കായി ഒരു പ്രദർശനം നടത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യ കാല ഉപന്യാസങ്ങളായ 'സ്വപ്ന മണ്ഡലം' (1976), സൗന്ദര്യത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ (1977), ചിത്രശലഭങ്ങൾ പറക്കുന്നു (1979), സാഹിത്യ വാരഫലത്തിന്റെ ആദ്യ പ്രതികൾ തുടങ്ങിയവ ഈ പ്രദർശനത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു.

ഫെബ്രുവരി 23, 2006-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു സ്വകാര്യ ആശുപത്രിയിൽ കൃഷ്ണൻ നായർ അന്തരിച്ചു. ന്യൂമോണിയയും ഹൃദയത്തിലെ രക്തതടസ്സവുമായിരുന്നു മരണ കാരണം.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം
695014